

1600.

Ave Caesar, morituri te salutant!

Диктаторът не иска свое име,
“Бащата на народа” си харесва
От одата как той незаменим е,
С която блюдолизецът го чества.

С победоносен поглед от балкона
Приветства възгласите на тълпата,
Която него има за икона
И първи пълномощник на съдбата.

Тълпата, завладяна и презряна,
Е неговият верен почитател,
Като Христа приветстват го с “Осанна!”
Защото Господ им го е изпратил.

А със започването на войната
Те жертвено ще слязат под земята.

1601.

*Дисиденти! Колко много
двусмислие се крие в тази дума!*

Режимът на червените говеда
Реши измислен враг да си отгледа,

Защото истинските опоненти
Избиха като вражески агенти.

На доста крави, волове, телета,
Заети във народната просвета,

Им разрешиха в тесните хомоти
Я епиграмки, я пък анекдоти,

А после критика от колектива
Им правеха партийно справедлива,

Отнемайки им малко от правата
На достъп до тревата в равнината.

И както можеше да се очаква
Светът говежди взе да ги оплаква.

1602.

Опитвам да надзърна във душата
На царедвореца, но там е мрак,
Затворена е тя за светлината
И за разсъмване не дава знак.

А информацията ѝ - два бита,
ѝ стига само, за да казва “Да”,
Достатъчна за всяка царска свита
Където тя е знак за свобода.

За комуниста същото е в сила,
На Партията е послушен член,
Съгласие Тя в него е внушила
С промените ѝ всеки Божи ден.

Но случи ли му се да закъснява,
Чрез самокритиката оцелява.

1603.

След като слезъл от небето синьо,
Христос направил от водата вино –

Най-ценното до днес от чудесата,
Извършени от Него на Земята

И затова от времената стари
Той е патрон на родните кръчмари,

Където чудото се практикува
С голям успех откакто свят светува.

Във занаята рядко има криза,
Освен когато плаща се акциза...

Тогава Дявола със власт могъща
Веднага вино във вода превръща.

Така кръгът “Бог-Дявол” се затваря
За благоденствието на кръчмаря.

1604.

Страни на чудесата има разни,
Едни са в приказките, други не,
Населени с царе разнообразни,
Възседнали крилатите коне.

Но все пак те далеч не са сравними
Със чудесата наши по размер,
При нас чрез машинации незрими
Едно ченге превръща се в банкер.

Превръщането е едноетапно
И не оставя никакви следи,
Ченгето става богаташ внезапно,
Готов банкерска къща да гради.

А в резултат на тази справка кратка
За нас остава право на догадка.

1605.

“Гаранция е вашият живот,
Заемам ви пари без документ...”
Това не е от филмов епизод,
А думи на бандитски президент.

С жестокостта си е навред прочут
И тя е неговият адвокат,
Той да заплашва не си дава труд,
Защото за всемоушен е признат.

Подаръци му пращат всеки ден,
Понякога дори до милион.
Подаръкът да бъде забранен? –
Това едва ли става по закон.

Спокойствие за всекого от нас
Продава той чрез страшната си власт.

1606.

Човечеството много трудно следва
Възхода на отделния човек
И докато науката напредва
То изостава с повече от век.

В обществените нрави ли е скрита
Причината за този феномен?
Не знам, но пречи сила упорита
Редът да бъде с нещо променен.

Вълната от нещастия залива
Като цунами бедния народ,
А той следи без всяка съпротива
На кривдата безспирния възход.

Науката се слави с предвидливост,
Но тя не обещава справедливост.

1607.

Модерно робство железобетонно
Обхванало е обществото днес,
Макар че робството е незаконно,
То част е от научния прогрес.

Известният бандит и рушветчия
Във “консултант” се е преобразил,
Успял е докторат да придобие
И за доцент се е провъзгласил.

Приема милионни хонорари
Като изтъкнат ядрен технолог,
Строител на хангари и на гари,
Химик, математик и хидролог.

И затова от няколко години
Проект без него няма как да мине.

1608.

Лъжливите пророци са навред,
Но истинските где са кой ги знае?
При Господ ли се водят на отчет
И пряка ли е връзката им с рая?

В сегашно време всеки политик
Безспирно длъжен е да пророкува
За приближаващия миг велик,
Когато той на власт ще тържествува.

Пророкът на лъжеца е близък,
Това е истината всепризната,
Известна на приятел и на враг,
Дори се счита част от занаята.

Изглежда, че животът на Земята
Дори за час не може без лъжата.

1609.

При буржоазната аристокрация
Игри на благородство няма скрити,
Защото има пълна информация
Как титлите зависят от парите.

За графове зоват милионерите,
Милиардерите пък са херцози,
Появата и на трилионерите
Ще ги равни със царските чертози.

Трилионер – какво прекрасно звание,
Което чака своя горд носител!
Навярно чрез спестовност и старание
Такъв ще стане някой честен жител.

А след това най-сръчните поети
Ще го прославят с оди и сонети.

1610.

*Le silence est la dernière joie
des malheureux. (A. Dumas)*

Народът ни е пълен със мълчание,
Безкрайно, безначално и без плът...
То израз е на дългото страдание
През страшния многовековен път.

Пред родните и чужди угнетители
Превива мълчаливо колене
И мълчаливо вярва на спасители,
Въвлекли го в поредното клане.

Единствено говорят тук умрелите
Със словото на своя пра-език
И като стон изпълва той пределите
На техния огромен свят безлик.

В Историята има да се спори
Кога народът ни ще проговори.

1611.

*О, Музо, възпей оня гибелен гняв
на Ахила Пелеев! (Омир, "Илиада")*

Гневът, един от седем смъртни гряха,
Е често в близка връзка със смъртта
Ако се съди само по размаха
На жертвите от него по света.

Когато експлодира във главата
На някой страшен всемогъщ тиран,
Той праща от земята под земята
Тълпи от хора с план или без план.

Дали Василий Българоубиец
Нарича се или Наполеон,
Дали е педераст и кръвопиец,
Не го лови човешкият закон.

Гнева си гибелен задоволява,
Човеците като унищожава.

1612.

Какъв не съм аз отговарям смело:
Не съм бил съден от Народен Съд,
Не притежавам собственост на село,
За мен до днес архивите мълчат.

Щом никаквец съм, аз съм подходящ
За всякакъв държавен пост висок
И там ще бъда бдителният страж,
На Партията ни защитник строг.

Човекът-нищо е готов на всичко,
Това известно е на всеки вожд,
Към него той е с искане едничко –
Да бъде сляпо верен ден и нощ.

Партийната повеля щом се следва,
Човекът-нищо винаги напредва.

1613.

Безсмъртие, защо ни заблуждаваш?
И ти си временно на този свят!
Подправени свидетелства раздаваш
И хората при тебе се тълпят.

Кое от тях творците надживява? –
От множеството само малка част.
Останалите са суетна слава,
Добити с помощта на светска власт.

Причините желаят да са тайни,
Но те за съжаление не са,
Безсмъртията им са краткотрайни
Подобно на партийни чудеса.

Кой първи е, кой втори е, кой трети е,
Ще стане ясно след хилядолетие.

1614.

Човек написва нещо криво-ляво,
Веднъж за чест, а друг път за пари,
И се надява, че със пълно право
Очаква някой да го одобри.

“Партийно-тематично неразвит е
Любовноромантичният сюжет,
Премного буржоазни са сълзите
В стиха на пролетарския поет.”

По този начин пише некролога
Критикът на поредната творба,
В перото му са Дявола и Бога
И те предричат нейната съдба.

Смъртта е незаслужена фактически,
Но правилна идейнополитически.

1615.

All the world's a stage
(As You Like It, 2/7,
W. Shakespeare)

Ако светът се бореше за здраве
По начина, по който гони скуката,
Човекът щеше бързо да забрави
За болести, сразени от науката.

Но не! Парите са за спортни зали
И славни свърхчовешки спортни приноси,
Където зрителите подивяли
Изсипват във кръвта адреналина си.

И тези разходи растат безумно
И нарушават всяко равновесие,
И зрителите викат все по-шумно,
И все по-зла е тяхната агресия.

И някакъв неумолим закон
Превръща сцената във стадион.

1616.

Да славиш вождовете е умение,
Което винаги ще се цени
И ще се радва на разпространение
По всички континенти и страни.

Страшилището вечно на народите,
Наречено със заванието “вожд”,
Притихва пред най-слабата от одите,
Щом тя възпява неговата мощ.

А върху автора валят наградите,
Критиците наричат го “класик”,
За светъл пример дават го на младите,
А всъщност е обикновен ибрик.

Едната титла му е за пред хората,
Но той си знае, че е вярна втората.

1617.

За “Хляб и Свобода” е тъй типично
Да липсват колективно на света,
А идването им поединично
Е подигравка с нашата мечта.

“Хляб вместо Свобода” се среща често
Във не един робовладелски строй,
А случва се и Свободата вместо
Хляб бунт народен да добие с бой.

Така се разминават в календара
И поздрави си пращат отдалек,
А политиците ни вдъхват вяра,
Животът ни че щял да стане лек.

Навярно в някоя далечн дата
Те заедно ще са под знамената.

1618.

*Искам да съм бивол на Председателя
Мао...(Изказване на хунвейбин)*

Да бъде даром високо поставен
Човекът, който е нискостоящ,
Е хитър трик все още незабравен,
За да получи Вожда верен страж.

Най-важното при този вид прислуга
Е пълната душевна слепота –
Да служи е целта му, няма друга,
Каквато и да е заповедта.

Той носи белезите на позора
Без да усеща тежест от това,
С дали е бял или червен Терора
Не занимава своята глава.

Да спазва безогледно чужда воля
Е неговата постоянна роля.

1619.

Аз наблюдавам с горест разпродажбата
Из тържища на творческия труд,
Като че ли съм съучестник в кражбата
В ателието на творец прочут.

Прекупчиците са забогателите
За сметка на художника-бедняк,
Далеч са на изкуството от целите,
Но винаги със спекулата в крак.

Творбите се засенчват от банкнотите,
Чиито купища безспир растат –
Изкуството првъръщат във имоти те
На някой приказно богат магнат.

А авторът безпомощно гладува
Или от гроба тайно негодува.

1620.

От милиардите, използвали Земята
За спирка в пътя си към вечността,
Малцина си оставят имената
След посещението на Смъртта.

Останалите тук са анонимно
Участници в планетния миманс,
Жени, мъже – работници предимно,
За тях в Историята няма шанс.

Невинни хора те не са убили,
Не са взривили някой цар любим,
Не са и мрачна слава придобили
Със бомбен запалителен килим.

И справедливо скромната им честност
Се съчетава с пълна неизвестност.

1621.

Осеяни със страхове са дните,
В които изборът ви най-щастлив
Не е как своята чест да защитите,
А как да е, да сте все още жив.

Останете ли жив честта започва
Да се усеща като лош товар,
За нея при терора няма почва,
Порокът е единственият цяр.

При него няма свързване отчасти,
Човекът му се посвещава цял
Във служба на диктаторските власти
И техния бездушен идеал.

А пътят към защита на честта
Нима минава само през смъртта?

1622.

Какво ни завещава комунизмът,
Когато си отива от света?
Оставя ни една безсмъртна измет,
Смрад и грижливо стъпкана мечта.

Наподобявайки делата Божи,
Той сътвори човечета от кал,
Но без да може дух в калта да вложи,
А може би така е пожелал.

Възникнаха немислящи персони,
Крепители на кой да е режим,
Закриляни в партийните заслони
На дуче, вожд и фюрера любим.

А семето на новата порода
Завинаги посято е в народа.

1623.

Знам мигове ужасно продължителни
На врмето в забавения ход,
В тях подлостите стават задължителни,
За да запазиш подлия живот.

При робството те нямат заместители
Освен ако предпочетеш смъртта,
Предлагана от съвестни мислители
За съхраняването на честта.

Не твърде много са последователи
На поведение от този вид,
Включително известните писатели
И хора на духовния елит.

Те пазят сили за стихотворения
Към идващите нови поколения.

1624.

Къде е силата на политика,
С която властва над народа прост?
С юмруците си или със езика
Е стигнал до командния си пост?

Въпросите от този вид са честни,
Но отговорите съвсем не са –
Не е известно хората известни
Да са в съюз на правдата с гласа.

“За трудолюбието им безкрайно
Държавата безкрайно ги цени,
В успехите им няма нищо тайно,
Те произвеждат светли бъднини.”

Днес настоящето не е наред,
Но бъдещето е приоритет.

1625.

Със верноподаничество се ражда
На този свят мъничкият човек,
А после чувството се донасяжда
От цялата държава век след век.

Втъкава се дълбоко във душата,
Която става собственост на друг,
Участва във рева под знамената
С пречупен кръст или със сърп и чук.

През времето на кървавата жетва
Човекът лесно се превръща в леш,
Но той е горд, че дадената клетва
До смърт изпълнил е със плам горещ.

А вождът, щом гроб личен му е дал,
Е сигурно прибавил и медал.

1626.

*В момента на Големия взрив
Вселената се е появила от нищото.
(Официално научно становище)*

От нищо е възникнала Вселената!
Това не е бълнуване, а факт.
От нищо е Вселената зачената,
А не чрез някакъв божествен акт.

Доскоро Нищота бе подценявано
И нулата е неговият знак,
От мъдреците беше подигравано,
На разума то беше смъртен враг.

Оказва се, че то е прародината
На целия материален свят
И в него крие се първопричината
На Космоса познат и непознат.

То още упражнява своята власт
Във всяка част на всекиго от нас.

1627.

Чета със изключително внимание
Какво гласи Свещенното писание

И Господ как от своята картотека
Извадил план и сътворил Човека,

А след това направил допълнение –
Божествено във всяко отношение.

От черната огнепорна каса
Изкарал малко чума за подкваса,

Прибавил сифилис, спин и малария,
Холера, едра шарка, уртикария,

А най-подир на Светостта под знака
По списък всички видове на рака.

И казал Той: На Мен се уповавайте,
Развивайте се и се размножавайте!

1628.

Обгръщаме народа със внимание
За щастието на голямо, мало,
И затова прилагаме с желание
 Конкурсното начало.

От опита натрупан през годините
В наука и изкуство като цяло
Услужваме предимно на роднините
 С конкурсното начало.

Постигнахме внушителна колекция
От мутри в управляващото тяло
Чрез строга отрицателна селекция
 В конкурсното начало.

Роднините отвсякъде пристигат,
Конкурсите обаче не достигат.

1629.

*Берия надживява Сталин, но при
Хрушчов е разстрелян за шпионаж.*

Палачите при Сталин се изтриваха,
Тъй както се изтриват чифт подметки,
И после в гробовете си се скриваха,
На вожда според кървавите сметки.

Ежов, Ягода, трепеха невинните,
Със съд, без съд, каквото им попадне,
Морета кръв проляха през годините,
Но във ЦеКа за още бяха жадни.

И двмата убиха ги палачите,
За да отворят мястото за нови,
“Защото неотложни са задачите,
да счупим буржоазните окови.”

А Берия избегна тази серия,
Но кратко бе партийното доверие.

1630.

Мечтаех да възпявам всичко свято
Около мен или далеч от мен
По линия на СИВ или на НАТО
Или на друг подобен феномен.

Те имат термоядрени ракети
Трикратно да унищожат света,
Но няма как от мен да са приети
Като реалност и като мечта.

Над тях се носи ято некролози
Със мирис на разлагаща се плът
И затова под никакви предлози
Във стих не могат да се поберат.

Единствено оказват се възпяти те
Във сговорния кръг на бюрократите.

1631.

*Jennifer Lopez's butt is said to
be insured for \$ 27 million.
(photogalleryindiatimes.com)*

Този свят е обетован,
Тъй като е застрахован
От пожар и наводнение,
Кражби и земетресения;

Застраховат се машини,
Бюстове, крака, градини,
Къщите, автомобилите,
В зоопарка крокодилите,

Панталони, ски, балтони,
Фабриците за пирони,
Източните демокрации,
Докторските дисертации,

И оборите с коне...
Глупостта обаче не!

1638.

Откакто като враг те уволниха,
Отвсякъде те клевета облива,
Във лагера едва не те убиха,
 Но ти не губиш инициатива.

В писмото до самия Председател
Разказваш за съдбата си горчива
И търсиш към кого го е препратил,
 Но без да губиш инициатива.

И както трябвало е да очакваш,
Писмото без забавяне отива
При този, от когото се оплакваш,
 Но ти не губиш инициатива.

Без работа си, беден, бит и гладен,
Но на борба за правда си отдаден.

1633.

Палачът никога не е самотен,
Във помощ му са още доста хора,
Организиран в екип работен
И председателстван от прокурора.

Най-важен тук, естествено, е попът
Със Словото, за да осъществява
Пътуването кротко и без ропот
Към царството на вечната забрава.

Осъденият – личност заменима,
Е временният член на колектива,
Такива като него много има,
Сега е тук, след малко си отива.

Палачът поизбърсва своята брадва
И с другите си тръгва да обядва.

1634.

Законът се сравнява с що ли не
И доста често със врата в полето,
Но никога със средство за клане,
Какъвто е във същност. Общо взето.

Чрез него се поддържа траен ред
Сред всички слоеве на обществото,
А обвинител, съдия и кмет
В гласа се вслушват на Политбюрото.

Комунистическият класов съд
Е длъжен враговете да пропъди
И тъй като по брой те все растат,
Той не спестява смъртните присъди.

Изготвят ги в промишлени размери
Новоизпечени функционери.

1635.

И звезда с звездю говорит...

(М.Ю. Лермонтов)

Приема се, че изповед лирична
Четем във стиховете на поетите,
А в тази истина трагикомична
Участват и звездите, и планетите.

Останалите как се изповядват? –
Банкери, адвокати и фелдфебели,
Съдии праведни, които радват
Страната ни, че злото са изтребили...

За нас душите им остават скрити,
А съвестта им – смътно пожелание,
Засенчено от ада на парите
И съкровенното им притежание.

Но със това (и въпреки това)
На почит са във всички общества.

1636.

От слава са най-здравите капани
За упояване на преуспелите
И рядкост е здрав някой да остане
На суетата сладка във пределите.

Талантите – и истински, и мними,
Към славата не са имунизирани,
Те роби са на собственото име,
От името си са експлоатирани.

И връзката с реалността изчезва,
Замества я духът на превъзходството,
Лишен напълно от преценка трезва
Доколко близко с хора им е родството.

Страданието често е хронично,
Но страдащите чувстват се отлично.

1637.

Да свържеш помежду им вековете
Не е ли тежък свръхчовешки труд? –
И който от великите поети
Го стори, често смятат го за луд...

А той стои, от Времето прегърнат,
Неустрашим и сам, и неразбран,
От всекидневието си отвърнат,
Пророчески във бъдещето взрян.

Съвременето рядко му прощава,
Още по-рядко го оставя жив,
А дълготрайната посмъртна слава
Едва ли прави някого щастлив.

Безсмъртието носи се удобно,
Най-вече щом постига се задгробно.

1638.

Естественият източник на злото
Не спира никога дори за час,
А рядката поява на доброто
Приемаме за дар на висша власт.

Така отколе съществуват двете,
Представителите на рай и ад,
Проклети и възпети от поети
По всички краища на този свят.

Но странно е, че те не са единни,
Дори понякога започват спор,
Кои виновни са, кои невинни,
На музите в лиричния простор.

Това, което за едни е зло,
За други често е добре дошло.

1639.

За чистота на вярата горяха
Мъже-жреци на Разума велик
И в църквата дървата не пестяха,
За да убият всеки еретик.

Старанието беше безуспешно –
Тук-там оставаше по някой жив
И Инквизицията безутешно
Изплака, Дявола че ѝ е крив.

За новите открития космични
Със милиони трябва да горят
И чрез убийствата профилактични
На догмите престижа да спасят.

За щастие властта на Ватикана
Без право върху кладите остана.

1640.

Днес Престъплението изпреварва
Съда и неговите наказания;
Народът на държавата не вярва,
А вярва само в своите страдания.

Сега недосегаемите хора
Се често подиграват със законите,
Рушат ги и не влизат във затвора,
Но вие няма как да ги прогоните.

Налага ви се кротко да търпите
Душите със сатър когато кълцат те
И с робството си да се примирите,
Пазачи на овцете щом са вълците.

И само някакво земетресение
Могло би да ви донесе спасение.

1641.

Хормоните в съюз със витамините
Са днешните стопански чудеса,
Печалби едри носят ненадминати
Без някакви разбойници да са.

Открити бяха от велики учени,
Които не допускаха, че тук
Без честен труд пари ще са получени
За техните открития от друг.

Под формата на хапчета нахълтаха
Във всеки град, и село, и квартал,
И безразборно хората ги гълтаха,
Като парите харчеха без жал.

А потреблението им расте!
От рок-звезди са по-известни те!

1642.

Да четеш една едничка книга
Цял живот прилича на затвор,
В който светлината не достига
И закрит е всеки кръгзор.

Библията, вярно, е свещена,
Мъдрост в нея има не една,
Но макар да е благословена
Не изчерпва всички писмена.

Не така я схващат доста хора,
Склонни са да я обожествят,
Само в нея търсят те опора,
И че там намират я, твърдят.

Но от всякаква подобна книга
Фанатизмът бързо се надига.

1643.

Усещане за “ние” и за “те”
Пронизва и Пространството и Времето,
Човек привиква с него от дете,
До сетния си дъх му носи бремето.

Изостря се започнат ли войни,
Когато става смъртно заплашително,
Но и мирът, войната щом смени,
Не го превръща в нещо помирително.

И в раса, класа или колектив
Познава всеки “нашите” и “чуждите”
И този белег най-красноречив
От смелост му задоволява нуждите.

А всички жители ще станем “наши”
Ако планета чужда ни заплаши.

1644.

Демоните на смътното очакване
Понякога спохождат моя ум,
Когато и най-лекото потракване
Приемам като изстрел на куршум.

Вълнува се нестихващото Минало
От спомена за ужас преживян
И край огнището му неизстинало
Завинаги ще бъде прикован.

И ще очаквам винаги агентите
Пред изгрев да нахлуят в моя дом,
Да ровят в книгите и документите,
Извършвайки поредния погром.

И от това разтърсващо видение
Не ще намеря нивга избавление.

1645.

С подготвени убийци разполага
Днес всяка независима страна
И те се бият, щом им се налага...
Това е тъй от стари времена.

Как страшна е цената на войната!
И всеки е готов да я плати,
Мъжете, и жените, и децата,
Със милиони за да осмърти.

Умът не иска да я одобрява,
Но я обслужва винаги добре,
Пролята кръв заменя той със слава
За този, който тръгнал е да мре.

Не мислите ли, че това занятие
Виси над хората като проклятие?

1646.

Маймуната, невинното животно,
Упрекват за роднинство със Човека
И тази злостна клевета охотно
Навлиза тук-там е полека-лека.

А тя мълчи неволна, безглаголна,
Лишена от подкрепа и защита,
Потресена от дейността подмолна,
В която много подлост има скрита.

Човешката мисловност тя презира,
Защото е заплаха за Земята
И Златния телец ѝ е Кумира,
А цялата История – войната.

Да беше имала грамотна сила,
Това във вестник би го съобщила.

1647.

Общуваха пророците с Небето
Чрез пряка връзка, без посредници,
Това бе някога общоприето,
Но не така е с техните наследници.

Във връзка със научния напредък
Поставиха пророците във лудници,
Мойсей с Йоан там срещам напоследък
В компания на каещи се блудници.

Заместиха ги бодри ясновидци,
Заети главно с местните явления,
Работят по тарифа – за парици,
Дори са съюзени във сдружения.

Пророчеството – хубав занаят,
Но в съвременността не е признат.

1648.

В измислената пирамида
На Злото и Доброто
Инстинктът пази индивида,
Моралът - обществото.

И между тях кипи борбата
Откакто свят светува,
Но равнодушна е Съдбата,
Вика им тя не чува.

Оставя ги да изтощават
И сетните си сили,
Като накрая заявяват,
Че уж са победили.

А истинският победител
Е Партията – повелител.

1649.

*Каква свобода е правото да
избираш кой да те **управлява**?!
(Барон дьо ла Бред и Монтескьо)*

Страни от всяко зло кой както може
Сред целокупното ни население,
Но би ли могъл някой да предложи
Спасението ни от подчинение?

От подчинението всички страдат
И даже виждат там предначертание,
В прегръдките му яки щом попадат
От детското домашно възпитание.

И всеки някому се подчинява,
И едрите началници включително,
И Папата, и светската управа,
Да имат Бог за шеф е задължително.

Това при хората е генетично.
При котките, например, е различно.